

**Dominik Nowak**

# **Osobní vlak do Číny**

(Pociąg osobowy do Chin)

**Překlad: Jiří Vobecký**  
(2010)

Osoby:

Anna – dvacet a něco

Čuču – dvacet a něco

Olo – dvacet a něco

Zoja – okolo padesáti

Honza – okolo padesáti

Tereza – okolo padesáti

Hra byla napsána pro šest herců – pro tři ve středním věku (dvě ženy a jeden muž) a pro tři mladé herce (jedna žena a dva muži). V několika scénách, mimo přidělené postavy, dotvářejí herci atmosféru tančírny (jedna osoba zpívá, dvě tančí) nebo vystupují jako chór. Pokud jde o scénografii, je možné pracovat s náznakem a fantazií, celek lze inscenovat jakkoliv – podle nápadů divadelního souboru. Všechno je možné, autor nic nepředepisuje.

### První scéna

Když obecenstvo vchází do divadelního sálu, vidí na scéně obraz tančírny. Jsou čtyři v noci, je slyšet hudbu, herečka s velkým nasazením zpívá písničku „Bílá myš“, na kraji scény jeden pár tančí, při každé otočce se pánovy dlaně přesouvají na hereččino pozadí a jsou poté pečlivě herečkou přesouvány na patřičná správná místa. Na kraji scény, vpravo, se opírá o stěnu silně podnapilý Olo, naproti Aniče a Čučovi.

Herečka: Jsem opuštěná bílá myš  
Má dívka s jiným utekla  
Pro smutek svůj si hledám skrýš  
Že opustí mě - neřekla

Hej, dívko, ať připomene  
Ta smutná myška tvého kluka  
Co miluje tě bez naděje  
Být bez tebe jsou pro něj muka

Krásných dívek je plný svět  
Ty však jsi pro něj jediná  
O tobě sní už tolik let  
S tvým jménem večer usíná

Hej, dívko ať připomene  
Ta smutná myška tvého kluka  
Co miluje tě bez naděje  
Být bez tebe jsou pro něj muka

Já miluji tě bez naděje  
Jsem myška, které srdce puká

Přejeme vám příjemný divadelní zážitek a prosíme vás, vypněte své mobilní telefony. Fotografování ani filmování není dovoleno.

*Světlo v sále zhasíná, mění se i světlo na scéně. Hudba utichá. Opilý Olo jde ulicí a velmi hlasitě zpívá píseň o bílé myši. Bliknou světla automobilu, zazní klakson, kvílení brzd, náhle světla hasnou, zároveň se zvukem nárazu, tma.*

*Světlo. Tereza prochází parkem. Spatří zpod keře čouhající lidské nohy. Ustrašeně vykřikne.*

### **Druhá scéna**

*Nemocnice. Olo a Čuču. Čuču je převlečený za rajče.*

Čuču: Žiješ?

Olo: Strašně mě bolí hlava...

Čuču: Človče, já jsem si myslel, že sebou picnu, když jsem se to dozvěděl.

Olo: Asi mám otřes mozku...

Čuču: Co to mohlo bejt za zasranýho vola?

Olo: Co si myslíš, že asi teď prožívá? Určitě je přesvědčenější, že mě zabil. Určitě řídil po vlivem...

Čuču: *(Vytahuje zpod kostýmu kapesní láhev alkoholu.)* Aby ho vzal čert. Takový bych na místě zavřel! Pak bych je zavíral do klecí a ukazoval na poutích, aby se na ně mohli lidi dívat.

Olo: Do konce života ho bude žrát svědomí, že mě vyslal na onen svět. A kdyby nebylo tvý tety, tak by mě pochcali všichni psi, co v tom parku zrovna byli.

Čuču: Ty její nešpory se nám tentokrát docela hodily. Kdyby se mi něco takového stalo, tak bych asi taky začal chodit do kostela.

Olo: Jo? V takovém oblečení? To jako na počest Matky Boží rajčatový? *(Krátká pauza.)* Ve špitále se nesmí chlastat.

Čuču: Vo co go?

Olo: *(Po krátké pauze.)* Podle něho jsem už mrtvej. Neexistuju. Nejsm.

Čuču: *(Po krátké pauze.)* Ale jseš pořád tady? Nebo ne?

Olo: Možná, že to bylo boží znamení?

Čuču: Jakýho Boha? Ty už taky, kurva, začínáš?! To tak stálo za to tahat tě z těch zatracenejch keřů a mojí tetě zkurvit nešpory. Přepálily se ti kontakty? Kopl tě proud?

Olo: Já už nejsem.

Čuču: Neser mě! Já ti ty hadičky vytahám!

Olo: Nech toho.

Čuču: Tak jsi ještě tady nebo už nejsi?!

Olo: Byl ožralej.

Čuču: No a co? Zdravej člověk se musí něčeho napít. Nepijou jenom blbci a falešný kočičky.

Olo: Do konce života si bude myslet, že zabil člověka.

Čuču: On za to nemůže, že jsi mu naběhl pod kola!

Olo: A jak to víš. Byl jsi u toho? Ty informace teď teprve nasáváš.

Čuču: Nasávám, chlastám, a to všechno proto, že jsem šťastnej, všechno mi v životě vychází a nemám žádný problémy. Světlo, selanka, smetánka.

Olo: Jednou se ti stane taky něco podobnýho! Ještě uvidíš!

Čuču: Jako tobě nebo jemu?

Olo: Polib mi prdel!

Čuču: Ty mě taky!

Olo: Co?

Čuču: Ááá... (*Krátká pauza.*) Moc dobře tě skrze ty obvazy přes hubu neslyším...

Olo: No... přes ně se vopravdu fantasticky dobře kecá.

Čuču: Na koleně máš sádru.

Olo: Jo, nahoře jsem ji měl taky. Hlava mě bolí...

Čuču: Ukaž...

Olo: Nech toho. Mám pocit, jako kdybych byl teplej. Za chvíli se začnu s něčím mazlit. Prostě se dokonale měním. Musím se změnit. (*Krátká pauza.*)

Čuču: No a co, budeš si barvit vlasy?

- Olo: Člověk je stvořenej k lásce. Musí někoho milovat.
- Čuču: Co na tom chceš měnit? To ti přece nechybí.
- Olo: Ta nehoda, to bylo takový znamení. To bylo znamení.
- Čuču: *(Pauza.)* Začínám pochybovat o tom, jestli si mám koupit auto. V takový situaci...
- Olo: Čuču! To nebylo znamení pro tebe, ale jenom pro mě. Proto ze sebe děláš rajče, aby sis mohl vydělat na auto.
- Čuču: Neštěstí nechodí po horách, ale po lidech. Víš, jakej jsem. *(Ukazuje lahvičku s alkoholem.)* Konečně, to mohlo být znamení i pro mě. Kdyby se mi stalo něco takovýho, tak bych se asi posral strachy.
- Olo: Proč by se to mělo stát zrovna tobě? Jseš zhulenej?! Konečně, to bylo znamení pro mě a ne pro tebe – tobě se přece nic nestalo.
- Čuču: Člověk střílí, pán bůh míří. Tak to říká moje tetička. Možná mi to ten její pánbu přes tebe vzkazuje mně.
- Olo: Jak to tobě?! Jak to tobě?!!
- Čuču: No tak dobře. To je znamení jenom pro tebe. Jenomže já i tak si raději to auto koupím někdy později. Mám takový divný pocity.
- Olo: To je ohromný! Čtyřikrát ses pokoušel udělat řidičák.
- Čuču: Pětkrát.
- Olo: No, ale nakonec se ti to povedlo.
- Čuču: Zkoušky mám až ve středu. Chtěl bych vytáhnout Anku někam na hory. Přijedu autem, sbalím ji a jedeme – zimní pohoda, zastávky na cestě. Sere pes.
- Olo: Každý způsob je dobrý.
- Čuču: Dřevěná chata, jenom já a ona, kolem les. Voní to smrčinou. Přináším dřevo a topím v peci, voda ze studně, svažené víno, kolem snůh. Čisté, bílé, vyžehlené prostěradlo a velká dubová postel. Na snídani vaječina a čerstvý domácí chleba od nějaké báby ze vsi.
- Olo: Nech toho, protože mi ten můj už dělá jako kolík pod příkrývkou stan. Ještě to nějaká sestřička uvidí. *(Krátká pauza.)* A jen tak mimochodem, je přece léto. V létě nikdy nesněží.
- Čuču: Uvidíme. Jenom ne stan – ale pořádná horská chata.

Olo: No jistě.  
Čuču: Pokvetou jabloně.  
Olo: Závidím ti. Závidím vám.  
Čuču: No...  
Olo: Já se dám dohromady.

### Třetí scéna

*Ančín byt. Anna, Zoja, později Honza. Anka se Zojou si prohlížejí v počítači fotografie.*

Anna: *(Volá.)* Tati! Fotografie...

Zoja: Honzo! *(Anně.)* Tak pro tohle jsem ho tam neposílala, aby se z něj stal takový flegmatik. *(Volá.)* Honzo, tak si pospěš, počítač už upadá do režimu spánku. *(Anně.)* Myslela jsem, že mu čerstvé povětrí dodá novou energii, podívá se, jak se daří bráchovi, najde si nějakou práci, ale jak je vidět, tak ho nic z letargie nevytrhne. Udělal aspoň hezké fotky?

Anna: Ale ty fotky přece dělal strejda...

Zoja: Tak vidíš, ani na to se nehodí. Neumí prásknout dokonce ani jedinou blbou fotku. Už z něho nikdy nic nebude.

Anna: Kdyby dělal ty fotky, tak by asi na nich přece nebyl.

Zoja: Pro toho kdo opravdu chce, to není žádný problém. Kdyby to uměl, tak by to udělal. Stačí jenom chtít. A ten už z té pohovky raději ani nevstává... Jak se tam s těmi lidmi mohl domlouvat, když neumí v cizím jazyku ani zabučet?

Anna: Ty přece taky neumíš ani jeden cizí jazyk.

Zoja: Proto se taky nikam za hranice necpu. Přece ze sebe nebudu dělat na stará kolena pitomce.

Anna: Ale vždyť jsi ho tam poslala sama.

Zoja: Pozval ho brácha, nebylo slušné to odmítnout. Dvanáct let jsme se vymlouvali a už to vypadalo, že z té návštěvy nebude nic, jenomže mu koupil letenky, živil ho tam a staral se o něj, tak co jsem měla dělat. A on nedělá nic, jenom sedí u televize. Co jsem měla strejdovi říct? Že nemůže, protože ho vyhodí z práce?

Anna: *(Krátká pauza.)* Mají to tam hezké. Hned bych se tam rozjela.

Zoja: To by tak ještě scházelo. *(Krátká pauza.)* Dceruško, tvůj táta už naprosto ztratil chuť žít. No tak co? Ať sedí doma, domov, to je to nejdůležitější.

*Přichází Honza.*

Anna: Tati, strejda poslal fotky. Líbily se ti?

Honza: Proč by ne...

Zoja: *(Přerušuje jej.)* Proč se ho ptáš? Starej dědek na obrázek hledí, co tam vidí, to však ani neví.

Anna: Strejda mě nechtěl pozvat?

Zoja: Vypil jsi ten čaj? Máš ho pít hodně, je to dobré na nervy.

Anna: To je jeho dům? Je moc hezký. Je tam horko?

Zoja: Jen běž, naliž si ještě jeden šálek.

Anna: To je teta? Rozumí našemu jazyku?

Honza: Trošičku...

Zoja: Proč by nerozuměla? Povídáš hlouposti. Jak by se s ní táta asi domluvil?

Honza: Proč hned horko? Mají tam přiměřené teploty. Normální.

Zoja: Lítá tu polonahý a pak ječí, že ho bolí klouby.

Honza: Je tam tepleji, než u nás.

Zoja: Mají dvě auta, bratříčkovi se daří dobře...

Honza: Tam je to všude daleko a bez auta se nikdo neobejde, protože by se nikam nedostal.

Zoja: Kdyby chtěl, tak by se i bez auta dostal všude. Kdysi auta nebyly a lidi taky přežili.

Honza: A to je u moře. Jezdí tam každý den, denně toho najezdí hodně.

Zoja: A kdo je tohle?

Honza: *(Krátká pauza.)* Taková Číňanka. *(Krátká pauza.)* A to jsou klokani – je to legrační. Hopkají jim tam po ulicích.

Zoja: Co je to za Číňanku?

Honza: Číňanka. *(Krátká pauza.)* Poznal jsem ji v té Austrálii.

Zoja: Nějaká tvoje známá?

Honza: *(Krátká pauza.)* Jdu si dolít čaj. *(Odchází.)*

Zoja: Zase ta Číňanka! Kdo to je?

Anna: Možná, že to bude nějaká strýčkova známá.

Zoja: Jak to strýčkova, když tu na fotografiích nikde není?

Anna: Tak asi dělal ty fotky.

Zoja: To bude nějaká výmluva.

Anna: *(Krátká pauza.)* Mami, proč nespíš s tátou?

Zoja: Proč se ptáš na takové hlouposti? To kanape je jenom pro jednoho, to přece vidí každý. Máš v hlavě jenom samé hlouposti. Co tě na té škole vlastně učí?

Anna: Mami...

Zoja: *(Přerušuje ji.)* Vypni to a chyt' se něčeho pořádného. Kdo to kdy viděl? Starej se o sebe, protože se o tebe nikdo jiný nepostarává. Chyt' se nějaké práce. Nebo učení. Proto jsme se tátou nedřeli. Kdysi to nechodilo tak, jako dneska. Až vychováš děti, tak si to povíme.

*Zoja odchází.*

*Honzův dopis pro Čao – scénická akce na straně scény, Obtížné psaní. S emfází v hlase.*

Honza: Přiletěl jsem domů celý a zdravý. Celou cestu jsem myslel na to, jak krásně uplynul ten čas, který jsem strávil na návštěvě svého bratra a bylo by škoda se už nikdy nevidět. Naše přísloví říká „všude dobře, doma nejlíp“. Momentálně nepracuji, a tak budu mít více času a ještě ti napíšu. Vzpomněl jsem si na klokany a na to, že jsem je poprvé viděl doopravdy zblízka. Srdečně tě zdravím. Honza.

*Vchází Honza.*

Honza: Poslyš... potřeboval bych něco poslat mailem.

Anna: Mailem?

Honza: Jenomže já nemám svou mailovou adresu. A co se za to platí?

Anna: Já ti tu schránku založím. A co chceš poslat?

*Honza dá Anně lísteček.*

Honza: Tady tohle. Jenom bych to potřeboval přeložit do angličtiny...

Anna: Do angličtiny?..



Honza: No, anglicky. Ty to přece umíš.  
Anna: No, umím. Ještě nevím. Uvidíme.  
Honza: Tak to pošli. (*Odchází, ale ještě se vrací.*) Děkuji.

### Čtvrtá scéna

*Olův byt. Olo a Čuču. Olo se léčí po nehodě.*

Čuču: Olo, do prdele, musíš mi pomoct.  
Olo: Co se stalo?  
Čuču: Vyhodili mě z pozice toho rajčete.  
Olo: Už zas?  
Čuču: Byl nasranej, že jsem opustil svý stanoviště a nikomu jsem to neřek. A že mu vypili ty rajčatový šťávy. Ale na to, že by měl bejt člověk na prvním místě, tak na to si nevzpomněl. A vodka mu smrdí. Máš zasranej celej den v tý odporný houbě a ještě dělej milýho suchým pyskem. Udělá z tebe tak akorát alkoholika. Ale mám něco lepšího. Jenom by od tebe potřeboval pomoct.  
Olo: No, jestli jde o to... (*Vytahuje peněženku.*)  
Čuču: Ne, vo tohle ne.  
Olo: Ale já s tím fakticky nemám problém.  
Čuču: Už jsi mi pučoval tolikrát... Ostatně, ještě ti...  
Olo: Ale vždycky jsi mi všechno vrátil... nebo ne?  
Čuču: No ne... Vrátil. Vždycky tak nějak...  
Olo: Opravdu?  
Čuču: No jasně! Proč se ptáš? Fakticky jo, ne?!  
Olo: (*Krátká pauza.*) A o co jde?  
Čuču: Poslyš, jak to s těma holkama děláš?  
Olo: (*Krátká pauza.*) Normálka...  
Čuču: Jak je balíš?  
Olo: No jak, napřed zkoumám terén.

- Čuču: Ale co jim pak tlačíš do hlavy, než to...?
- Olo: A vím já? Mám několik scénářů, no, a pak se držím zásady vyšustit a opustit.
- Čuču: Posíláš jim nějaký SMSky?
- Olo: Tak se koukni. *(Podá mu svůj mobil.)* To jsou moje pracovní verze. A co Anka, máš s ní nějaký problém? Připravuješ generální útok, aby už hradby konečně padly?
- Čuču: Práci jsem si sehnal, ale ještě musím na školení. *(Pročte si SMSky.)* To není špatný. Bezva, bezva. Máš tu něco k pití?
- Olo: Už nepiju.
- Čuču: Ty už máš taky v palici nasráno. Ale to je tvoje věc. *(Po krátké pauze.)* Měl by sis najít nějakou babu na stálo. Dobře ti radím.
- Olo: A jakou sis našel práci?
- Čuču: No, takovou... jako literatura.
- Olo: Budeš psát do novin?
- Čuču: To ne. Ještě to tak. I když, kdo ví, třeba možná jednou jo. To je dobrý nápad. Budu o tom přemýšlet. A ty SMSky fungují?
- Olo: Proč? Pohádal ses s Ankou?
- Čuču: Ne, všechno je v pohodě.
- Olo: Tak o co jde?
- Čuču: Musím letět, jsem na něco domluvenej. Mám důležitý setkání. Tak ahoj. Díky za... *(Ukazuje na mobil.)*
- Olo: Není zač. Tak čau.
- Čuču: *(Odchází, ale za chvíli se vrací.)* A jak se cejtíš? Mám o tebe starost. Jsi v pohodě? No, musím už letět, abych se nerozbrečel. Jsem strašně citlivej. Tak se drž.

*SMS jako scénická akce na kraji scény. Tvůrčí potíže, herec mluví text tak, jak je napsaný, tedy bez háčků a čárek. S velkým úsilím se mu to daří.*

- Čuču: Nenapadne vjizdim dlani pod tvou halenku, dotykam se nader, tvoje bradavky tvrdnou. Pomalu stahuji tve kalhotky... hezky vonis, cítim teplo a tep bijícího srdce mas nadhernou sterbinku, chces, abych ti ji olizal? // Pokud chces

pokracovat/ odpověz ihned/ cena za tuto službu je tricet kc za minutu včetne DPH.

### **Pátá scéna**

*Byt Tety Terezy. Anna a Čuču – ale jsou daleko od sebe.*

Čuču: Dobrý den.

Anna: Ahoj.

Čuču: Jak se máš?

Anna: Nějací lidé stojí u dveří, možná se tam něco stalo.

Čuču: Tady se nic nestane. To není důležitý. Netejká se nás to.

Anna: Ano.

Čuču: *(Krátká pauza.)* Co je novýho?

Anna: Ano?...

Čuču: *(Krátká pauza.)* V Gruzii jsou zase nějaký nepokoje...

Anna: Ano?

Čuču: No jasně. A ta ekonomická krize zasáhla celej svět.

Anna: Hmm...

Čuču: *(Krátká pauza.)* Hezky vypadáš.

Anna: A tetička?...

Čuču: Ona ne.

Anna: Čuču!

Čuču: Šla navštívit Ježíška.

Anna: Čuču!

Čuču: *(Pauza.)* Měl jsem umejt vokna.

Anna: Tak proč jsi je neumyl?

Čuču: Umyl.

Anna: Tak co je to za skvrnu?

Čuču: Nevím. To je asi tím rozpouštědlem.

Anna: Tak ty myješ okna rozpouštědlem?!

Čuču: Nic jinýho tu nebylo.

Anna: Ježíši...

Čuču: *(Krátká pauza.)* To je legrační skvrna. Vypadá jako obrázky mé tetičky.

Anna: Ano, jako Panenka Marie hostýnská, čenstochovská nebo nějaká jiná... Něco takového.

Čuču: Možná si to tam tetka tak sama namazala. Nebo si vyprosila zázrak na svejch poutích...

Anna: To je legrační. Vypadá to jako negativ.

Čuču: A to víš, že když se namalujou profily muže a ženy, že jsou si vždycky většinou dost podobný?

Anna: Povídáš blbosti.

Čuču: Ten Tvůj se podobá panence Marii.

Anna: Jo, a ten tvůj zase Ježíškovi v jesličkách.

Čuču: *(Krátká pauza.)* Hezky vypadáš...

Anna: Ano?...

Čuču: Hezky voníš.

Anna: Ano?...

Čuču: Cítím teplo a tep bijícího srdce...

Anna: *(Náhle.)* Co je to za vlas?

Čuču: Jaký vlas?

Anna: Na koho se to lepíš?

Čuču: Asi ho upustil Olo.

Anna: Nebo patří tvé tetičce?!

Čuču: Hrabe ti?! No tak, Anko, nedělej si legraci...

Anna: Mělo to být tak romantické...

Čuču: *(Pauza.)* Tak já se omlouvám.

Anna: Ano...

Čuču: Hezky vypadáš.

Anna: Ano...

Čuču: Cítím teplo tvého těla a tvé bijící srdce.

Anna: Hmmm...

Čuču: *(Náhle.)* Co tě to tak popadlo s tím vlasem?

Anna: A odkud se tu vzal? Možná, že je můj? Já se lepím na jiné kluky?!

Čuču: O čem to mluvíš??!

Anna: A mohla bych, kdybych jenom chtěla. Takových se kolem mě točí... *(Pauza.)* Hezky vypadáš. *(Krátká pauza.)* Pustím nějakou muziku. *(Pustí rozhlasový přijímač. Na něm je pochopitelně naladěna nějaká náboženská stanice a spustí se píseň prodchnutá vírou.)* Co to je???

Čuču: Jedna taková stanice. Tetička si koupila rádio...

Anna: Má jenom tebe.

Čuču: A já jakože nikoho nemám? *(Pauza.)* Raději to vypnu...

Anna: Jen to nech. *(Krátká pauza.)* Třeba si poslechnu něco moudrého...

Čuču: *(Krátká pauza.)* Hezky vypadáš...

Anna: Promiň.

Čuču: Hezky voníš. *(Rozepíná jí halenku.)*

Anna: Je mi trochu zima.

Čuču: Tak přinesu deku.

Anna: Zapálil jsi svíčky.

Čuču: Já ne.

Anna: Na okně. Je to tak hezké a romantické.

Čuču: Hezky voníš...

Anna: Nevypnul jsi rádio.  
Čuču: Už jsem ho vypnul.  
Anna: Tak co to tu mluví? (*Anna poodejde k oknu.*) Čuču...  
Čuču: Co jsou to za svíčky na tom parapetu??!  
Anna: Čuču... Nějací lidé stojí pod tvým oknem a modlí se k němu...

*Anna otevírá okno. Zvenčí se ozve „Zdrávas Mario milostiplná...“*

### Šestá scéna

*Olo a Čuču u auta.*

Čuču: Teď už bude všechno dobré.  
Olo: Opravdový chlap musí mít auto. Gratuluju ti k řidičáku.  
Čuču: Nakonec se to povedlo. Opravdový chlap.  
Olo: Opravdové auto.  
Čuču: Hezký, takový purpurový. Barva králů.  
Olo: A biskupů.  
Čuču: To bude mít tetička radost.  
Olo: Myslel jsem, že je to žluté.  
Čuču: Barva králů?  
Olo: Myslel jsem, že je to auto žluté, ale je opravdu načervenalé. Možná trochu rezavé, ale hezké...  
Čuču: Jakoby hatchback. Za tu cenu...  
Olo: Sport'ák. A silný. Kdybys sklopil sedačky, tak by ses v něm mohl i vyspat. Ve dvou.  
Čuču: Během dovolený může posloužit i k přespání...  
Olo: Proč ne.  
Čuču: Anka bude mít radost.  
Olo: (*Krátká pauza.*) No, mně se líbí.

Čuču: Je hezkej.

Olo: Proč ne. Zaleží, jak se na to díváš.

Čuču: *(Krátká pauza.)* A už jsi měl někdy holku?

Olo: ??? No, měl...

Čuču: No tak, doopravdy.

Olo: Co to znamená „doopravdy“?

Čuču: No takovou, že bys ji miloval.

Olo: Co je to láska?

Čuču: Já vím, asi něco takovýho, jako když si kupuješ auto, no, prostě, že by ses s ní vyspal.

Olo: Možná to přijde v okamžiku, kdy polyká tvoje semeno.

Čuču: Nebo když se s ní poprvé políbíš.

Olo: Nebo když ležíš na louce pod širým nebem.

Čuču: Nebo na pláži.

Olo: Nebo přijde až v okamžiku, že se už nestydíš, že máš špinavé trenýrky.

Čuču: Nebo, že nemáš peníze na lístek.

Olo: Nebo přijde ve chvíli, kdy se už nemusíš dělat hezcím, než doopravdy jsi.

Čuču: A už jsi starší a na všechno máš čas a peníze.

Olo: A když už všechno neděláš tak, aby ti záleželo jenom na tom, jestli jí na tom záleží.

Čuču: A když už nemyslíš jenom na to, aby jí bylo dobře, ale hlavně na to, aby tobě bylo dobře.

Olo: Možná, že to jsou hádky o tom, že sis už zase nevzal bačkory a smrdí ti ponožky.

Čuču: Možná je to zákusek a dvě kávy za poslední stovku.

Olo: Možná, že je to nesmyslné stání na chodbě jenom proto, abys ji jako náhodou potkal.

Čuču: Možná je to cesta domů pěšky, abys ušetřil dvacku za lístek, protože se ještě může hodit.

Olo: Možná jsou to veršičky o prvním milování.

Čuču: Možná nějaký slova.

Olo: A slova jsou jako lidská duše, jak říkal Horatius.

Čuču: Anka má toho Horácia ráda. Možná je to jaro a ta vůně povětrí.

Olo: A možná, že je to osobní vlak mezi Ústím a Libercem.

Čuču: Možná je to moře a zákaz dívat se, i kdyby ten zákaz neplatil.

Olo: Možná jsou to blbé vtipy, aby člověk neřekl to, co si myslí doopravdy.

Čuču: Možná jsou to výčitky svědomí při sledování porna.

Olo: Kdo ti půjčil první porno?

Čuču: A kdo kecal, že je nemocnej?

Olo: Nebo, že jsi v kostele?

Čuču: Byl jsem tam!...

Olo: A kdo ti ukázal první holku jen tak?

Čuču: A kdo ti říkal, jak to bylo?

Olo: A kdo ti říkal, jak to má být? Delikatesní ovocné víno? Tedy čučo? Pokřtíme tu novou káru? (*Podává mu láhev.*)

Čuču: (*Krátká pauza.*) Tak jak to máš s tou holkou.

Olo: Přestala polykat. To je takový barometr lásky. A jak ty?

Čuču: Četl jsem jí veršičky. Až se mi z toho dělaly na hubě jebáky.

Olo: (*Krátká pauza.*) Tak co? Pojedeš ho Ance ukázat? (*Krátká pauza.*) Myslím auto.

Čuču: No, já nevím. Trošku jsem chlastal...

Olo: Prosím tě, nepřeháněj, vypili jsme sotva půl litru vína. Nakonec to snad ani víno není, jenom samá síra.

Čuču: Víš, jak to se mnou chodí. Vždycky se mi něco stane...



Olo: Ale teď pojedeš za ní. Účel světlí prostředky. Ona je jako talisman, s ní se ti nic nestane.

Čuču: Kecáš!...

Olo: Co?...

Čuču: Nic...

Olo: Stalo se něco?

Čuču: Ale, něco jako...

Olo: S Ankou?

Čuču: Něco horšího. S její mámou. Trochu jsem se do toho moc ponořil.

Olo: Vyhodili tě?

Čuču: Ne! Ne! Blbneš? Dobře vydělávám. Přiměřeně. Koupil jsem auto, ne?!

Olo: Tak co, dozvěděla se to Ančina máma?

Čuču: Trochu... Ne úplně. Tak jakoby zprostředkovaně.

Olo: Jak?

Čuču: No, byl jsem u ní, u Anky. Anka tam nebyla. Tedy, byla, ale musela si někam zajít.

Olo: Kdo tam byl? Její máma?

Čuču: Jo. Ale ve vedlejším pokoji. No a já jsem čekal, protože se měla vrátit. Teda jako Anka. Ale až za hodinu.

Olo: No?...

Čuču: No, a tak jsem si říkal. Máš hodinu, tak se musíš připravit na práci. Víš, já jsem opravdu dobřej, dostávám prémie podle počtu klientů na monitoru. A za každou SMS. Jsem opravdu dobřej. Trochu jsem se to od tebe naučil. No a dostal jsem se do toho trochu víc.

Olo: No a co?

Čuču: To není důležitý...

Olo: Čuču!

Čuču: Víš, na každou práci se musíš pořádně připravit. No ne? A ta moje literatura, to je taková poezie. Jenom trochu specifická. A ještě Anka mě tak nějak trochu vzrušila, no, však víš, jak to chodí...

Olo: No a?!

Čuču: No tak tam sedím, myslím, jak bych tak vymyslel nějaký nový texty... „Delikátně vsouvám ruce pod tvou halenku“... Víš, a fantazie pracuje na plný obrátky. Myslím, jaký by to bylo v autě... „Stahuju ti sukýnku, sundávám kalhotky...“ No, kurde, opravdu jsem se do toho dostal... Víš, klienta je třeba jeho vlastní zbraní! No, jak bych to tak... No a úplně jsem to viděl, jak si ty gaťky sundává, Ježíši!! No, a tak mě to tak popadlo...

Olo: Ne...

Čuču: No právě... Mně se vždycky něco povede.

Olo: A co? Ona tam přišla? Teda máma?

Čuču: No... Kurde a to není moc elegantní, co?

Olo: A ty tam sedíš a ruku máš v gatích?

Čuču: Ty jsem si stáhnul. Asi tak, jako v autě...

Olo: Já se snad picnu...

Čuču: „Vy jste snad nemocný!“ Říká. Rozumíš! Známe se tolik let a najednou mi začne vykat. „Doufám, že je to jenom díky alkoholu“. Jak, díky alkoholu. Vona si snad myslí, že jsem pořád vožralej.

Olo: A byl jsi?

Čuču: Ne... *(Krátká pauza.)* Nemá o mě moc dobré mínění. „Své dceři povím, že jsem nic neviděla.“ Dycky dopadnu, jako by mi někdo hodil písek do očí. Ještě jedna taková srážka s ní, tak přísahám, to radši, kurva, odjedu na Sibiř. Sednu na vlak a pojedu co nejdál od lidí lovit medvědy.

Olo: *(Krátká pauza.)* Jed' za Ankou.

Čuču: Mám trochu upito...

Olo: Je něco mezi nebem a zemí. Jed'.

Čuču: *(Krátká pauza.)* Myslíš, že jí nic neřekla?

Olo: Určitě.

*Čuču odchází. SMS – opět jako scénická akce na straně scény. Tvorba textu jde daleko lépe a navíc úspěšněji, herec říká text tak, jak je napsán, bez háčků a čárek, ale už mu to nedělá takové problémy, jako před tím.*

Čuču: Rozepínám si sukenku, stahuji si kalhotky, zůstaly na mych kotnicích. Muzes me pomazlit, libi se ti to? Davej pozor, abychom nedostali smyk. Vytahuju tvou paku, pridej plyn, ty rozpaleny hrebce, rozpal tech svých dve ste koni pod kapotou at na to vletime a zaradime vyssi rychlost. Chces pokračovat? Cena za jednu minutu 30 Kc včetne DPH.

*Honzův list Čao – opět akce na kraji scény, potíže se psaním, ale už ne tak velké, emfaticky, ale upřímně.*

Honza: Milá Čao!  
Myslel jsem na Tebe, jak chodíš po ulicích,  
Dotýkáš se květů ve svém stánku  
Někdo se za tebou ohlíží a ty odplouváš na divanu upleteném z magnólií.  
Všude je cítit vůně tvých zápěstí, je tepleji,  
Do vzduchu proniká pára z kapiček tvého dechu  
A ty na ni uléháš.  
Tvůj úsměv rozvíří všechny květy z magnólie  
A zůstává jenom pára  
Obláčky do sebe vtahují vůni konečků tvých vlasů  
Malinových úst  
Studeného zimního pokoje  
Až se znovu setkáme, tak ti povím  
Že je tu krásně a mnoho podniků s čínskými nápisy  
Stýská se mi po tobě  
P. S. Poslouchal jsem Chopinovu hudbu, o níž jsi mi říkala  
- velmi mi připomíná tvoje pohledy.  
Líbám tě na bříško na sladké místečko  
Tvůj Honza

### **Sedmá scéna**

*Byt tety Terezy. Oběd, za oknem svíčky a modlitební rekvizity. Teta, Čuču, přichází Anna a Olo z květinami.*

Tereza: Jen pojd'te dál, děti, prosím...

Čuču: Tetičko, tyhle květy ti přinesla Anička. O! Oloušek taky něco přinesl.

Anna: Dobrý den.

Čuču: Jak to, že jdete najednou?

Anna: *(Krátká pauza.)* Potkali jsme se před domem.

Tereza: Proč je to tak špinavé?..

Olo: *(Po krátké pauze.)* To je takový druh umění ze Slezska. Malované na skle... *(Krátká pauza, všichni se podívají na okenní tabuli.)* Tajná přání nám otevřou zarostlé chodníčky naší budoucnosti.

Tereza: Tak okno mi zničil, umýt se to nedá, všichni mě pomlouvají, možná, že se i farář urazí...

Olo: Ale vypadá to moc hezky. Lidé přicházejí, obdivují to, přinášejí květiny...

Tereza: Nic se neděje samo od sebe. Bez Boží vůle...

Olo: Zapalují svíčky, vypadá to tak hezky, vzbuzuje to emoce...

Tereza: Celý parapet mám politý voskem, nedávno jsem to umyla a už abych to dělala znovu.

Čuču: Já to umyju. *(Krátká pauza.)*

Anna: Raději pomůžu já. *(Krátká pauza, Tereza odchází.)*

Olo: Uff!

Čuču: A proč jsi přišla tak pozdě? Tetička tu chodí jako na drátkách, všechny svěrače jí povolují jenom kvůli tomu oknu. Oběd vystrojila jenom díky tomu svatému obrázku a vy jste se na ten zázrak zpozdili.

Olo: A kdo ví, je to možná nějaké znamení. Nic se neděje náhodou.

Čuču: Já ti dám zázrak, kurva. Už jsi úplně zhulenej? Ostatně tobě se to svaté znamení udělat nepodařilo, jenom mně. Máš monopol na boží znamení nebo sis koupil odpustky?!

Olo: Znovu ti připomínám. Nic se neděje náhodou. Uvidíš. To ještě změní její život. Ty by ses měl nad tím taky zamyslet.

Čuču: Ještě jednou tu někdo něco řekne o nějakým zázraku, tak puknu vzteky.

Anna: *(Pauza.)* Tady to není tak zajímavé. Něco se stalo.

Olo: Uff...

Čuču: *(Krátká pauza.)* Víš, není všechno takový, jak to na první pohled vypadá.

Anna: No, tak v tom případě to vypadá naprosto jednoznačně. Já tomu nemůžu uvěřit.

Čuču: Je mi to strašně blbý...

Anna: A co s tím máš společného?

Čuču: No, tak je to trošku moje vina...

Anna: Co tím myslíš?

Čuču: A co se stalo?

Anna: Táta píše verše.

Čuču: Co??!

Anna: Mám vešla pokoje a vidí, že táta něco škrábe na papír. On, který od maturity nevezal do ruky ani tužku, najednou píše... „Co to píšeš?“ „Ale, jenom tu skládám nějaké veršíky“.

Olo: Děláš si legraci.

Anna: Dneska má večer poezie. (*Krátká pauza.*) Opravdu.

Čuču: To by stálo za to navštívit... Chtěl bych tvý mámě ukázat, že mi kultura není zas až tak cizí... Pořád proti mně něco má, a tak jí chci ukázat, že nejsem takový, za jakýho mě má, takže při kulturní akci...

Anna: Zasloužil sis to sám. Pořád jsi pod parou. Jednou mi dokonce řekla, že pokud tě ještě někdy uvidí ožralého nebo něco takového, tak mi o tobě ještě něco prozradí...

Čuču: Ale prosím tě! Budu se chovat kulturně! Uvidíš. Hodím na sebe kvádro a ukážu se před ní z té druhé, lepší strany. Myslím, že u ní zaboduju...

Anna: No, tak se jenom ukaž, protože ona na tebe něco má.

Olo: Tak Honza píše verše? Jak to dělá?

Anna: Nevím.

Olo: A co na to říká máma?

Anna: Ta už se ničemu nediví. Ale ty básně jsou dost nemorální. V tom věku.

Čuču: Každý má právo na lásku.

Anna: A co s ním teď bude? (*Krátká pauza.*) Chce tam jet znova. Jako za bratrem. Ptal se, jestli pojedou s ním. (*Přichází Tereza s obědem.*)

Tereza: Tak jezte, děti. Na zdraví.

Anna: (*Krátká pauza.*) Byla jste na pouti?

Tereza: Každý týden na nějakou chodím. Všichni o tom vědí. (*K Anně a Čučovi.*) Někteří až moc dobře.

Anna: Mariánské poutě?

Tereza: Raději už, milé dítě, nic neříkej. (*Čučovi.*) Ani do kostela nechodíš. (*Olovi.*) A co ty? Máš už nějakou dívku?

Olo: No, asi ne...

Tereza: Pak by ses už styděl provádět po večerech nějaké ty orbije (Není překlep, ale popletená interpretace cizího slova starším člověkem – pozn: překladatel)...

Olo: Pořád nějakou hledám...

Tereza: Tak se pomodli, popovídej si s Bohem a on ti už poradí. (*Čučovi.*) A kdy se už konečně usadíš? Na pouti jsem se za tebe modlila a svěcenou vodu jsem ti přivezla.

Čuču: Tetičko, prosím tě.

Tereza: Uvidíš, že ti to jednou v životě pomůže. Stane se zázrak. (*Tereza tajně nalije pár kapek svěcené vody Čučovi do polévky. Bude to mít ještě velký význam.*) Jezte děti. Tak na zdraví!

Olo: Ta polévka je vynikající. Miluji okurkovou.

Tereza: Šťovíková.

Anna: Velmi dobrá. Děkuji.

Tereza: A proč, děti, jedete na ten tábor?

Olo: Odpočinout si. Vyzkoušet auto.

Tereza: (*Čučovi.*) To budete spát v jednom stanu. Nachladíš se a pak se budeš divit, co z toho všeho bude. (*Krátká pauza, Olovi.*) A ty? Jedeš taky?

Olo: Jedu.

Tereza: To je dobře.

Čuču: Nejedeme.

Olo: Jak to, že nejedeme?

Čuču: Nejedeme.

Anna: Stalo se něco? Auto má poruchu?

Čuču: Nemá. Ale nejedeme.

Anna: Co se děje?

Čuču: Pojedem si někam zatsrat. Nemusíme jezdit tak daleko. Je to mnohem blíž.

Olo: Co se stalo, Čuču?...

Tereza: Myslela jsem, že mě zavezeš na nějaké svaté místo. Všechna jsou tak hezká. Kdybych tak jenom byla mladší...

Čuču: Nepojedem. Půjdem.

Tereza: A proč bys tam šel? To nemáš nic jiného na práci? Kdyby ses posadil a přečetl nějakou knihu, tak by ti to přineslo mnohem více.

Anna: Nechtěla byste jít s námi?

Tereza: Na tancovačku?

Anna: Táta má dneska poetický večer. Bude recitovat.

Tereza: Co?!!! Jaké verše?

Anna: No, svoje...

Tereza: Honza?! Verše?! Jak to dělá?

Anna: Možná půjdete s námi...

Tereza: V pátek chodím vždycky na nějaká svatá místa. Někteří to moc dobře vědí...

Anna: Trochu si provětráte hlavu...

Tereza: Honza si ji už provětral. No, jak si kdo ustele, tak si lehne. Bez Panbíčka ani chlebička. (*Čučovi.*) A ty jsi taky takový. Jen tak dál a skončíš jako on.

Čuču: Já půjdu.

Anna: Jenom se hezky oblékni. Máma je na to strašně citlivá.

Čuču: A zatsrat si půjdu taky.

Tereza: (*Čučovi.*) Máš v hlavě jenom samé hlouposti. Máš malé výdaje? Kdyby ses lépe učil a chodil do kostela, tak by ses na studia určitě dostal.

Čuču: Nemůžu chodit do kostela, protože mě potom vždycky bolí prdel!

Tereza: Takhle si s vírou nezahrávej, ty jeden drzoune. Máš holou prdel a ještě si na ní i sedíš.

Čuču: Co?!!

Tereza: Jiní jsou daleko chytřeji. Ty mi tu nebudeš nic vykřikovat, smrade jeden.

Čuču: Co jsi to říkala?!!

Tereza: Když se ti to nelíbí, tak vypadni!

Čuču: Už padám! Rozumíš! Už pro tebe neexistuju! Už nejsem! Vymodlila sis zázrak! Ale já ti na to seru! Kurva, seru!!! Už mě tu víckrát neuvidíš!

Tereza: Zalez někam, ty smrade! Ale ne do mého domu! Tady je ten svatý obraz! A tvou drzou hubu tu tolerovat nebudu!

Čuču: Je to tvůj barák. Já si nějak poradím. Mám to u prdele. *(Odchází.)*

### Osmá scéna

*Zoja, Anna a Čuču vchází do hlediště vchodem pro diváky. Procházejí mezi sedícími návštěvníky. Později bude Honza číst na scéně svou poezii. Čuču se necítí zrovna nejlépe, ale pokouší se udělat dobrý dojem.*

Zoja: Omlouvám se, s dovolením. *(Anně.)* Sedni si tu. Vyčůrala ses? Pak už nebudeš moct někam odbíhat.

Čuču: Já bych asi měl.

Anna: Je všechno v pořádku?!

Čuču: Ano, ano...

Anna: Opravdu?

Čuču: Čestné slovo!

Zoja: *(Anně.)* Ať si trhne nohou.

Anna: Mami.

Zoja: Ať si trhne.

Anna: Mami!

Zoja: *(Krátká pauza.)* Vypnula sis mobil?

Anna: Ano...

Zoja: Jsme v divadle, tak se musíme chovat kulturně. *(O dění na jevišti.)* Kdo se tu před ním ztrapňoval?

Čuču: Ale, nějací takoví... Za moc nestáli. Takoví rozmazaní.



Zoja: Starý blázen, na stará kolena ze sebe dělá vola. Co na to řeknou lidi? Budu se muset před sousedama stydět.

Čuču: Proč? Je to od něho velmi sympatický. Kulturní. Vzal jsem si i sako...

Zoja: (*Anně.*) Podívej se kolem, jestli tu nesedí nikdo z našich známých.

Anna: Vzadu sedí ta paní, co dělá v konzumu.

Zoja: Ta tlustá, s těma loknama?

Anna: S vrabčím hnízdem.

Zoja: Tlustá, tlustá... A kdo ještě?

Anna: Mami...

Zoja: Co mami? Co mami? A kdo potom bude probodávat očima toho šaška? Aspoň bude vědět, kdo to bude. Je tu ještě někdo?

Anna: Ze známých už nikdo...

Čuču: Tam taky sedí nějaký tlust'och...

Zoja: Chovej se slušně. Jsi v divadle.

Čuču: Promiňte. (*Krátká pauza.*) Je to tu moc kulturní. Je mi tu nějak divně. Hele! Tam si sednul taky nějaký pán v saku.

Zoja: Jak je to jenom možné. Tolik let byl klid.... A najednou se postaví před lidi a dělá ze sebe blbce. Vůbec se nestydí. Ááá! Já jsem to věděla, že se jednou zblázní, vždycky byl takový nepovedený.

Anna: (*Čučovi.*) Je všechno v pořádku?

Čuču: Jo! Ano!... Jenom ta polívka se ve mně nějak bouří.

Anna: Opravdu?

Čuču: Čestné slovo.

Anna: Tak si trhni.

Čuču: Aničko!

Zoja: Hm, hm!

Čuču: (*Krátká pauza.*) Aničko, necítím se dobře, něco mi leží v žaludku. (*Chce odejít.*)

Anna: V žaludku?!

Čuču: Musel jsem sníst něco zamřelého...

Anna: Ano. (*Vztekle.*) Třeba ten krevelový salát. Sedni! Jak to vypadá? Matka se urazí.

Zoja: Jen ať tu nepřekáží.

*Honza vchází na scénu.*

Čuču: Tak už to začalo? Bude to dlouhé? (*Krátká pauza. Zoje.*) Určitě moc hezké. O lásce.

Zoja: Ticho!

Čuču: (*Anně.*) Zapomněl jsem si vypnout mobilní telefon. Musím ho jít vypnout.

Anna: Tak ho vypni. Ale tak, aby to máma neviděla.

Čuču: Jenomže já jsem si ho zapomněl v šatně. V bundě. (*Chce odejít.*)

Anna: Čuču!

*Honza začíná číst svou první báseň. Další akce se odehrávají v době jeho čtení.*

Honza: „Osobní vlak do Číny.“  
Chtěl bych sedět u tebe, když usínáš,  
Dívat se, jak se probouzíš  
A nosit ti ráno čaj až na tvé lůžko  
A otevřít okno, abych vyvětral.  
Chtěl bych se naučit vařit  
Polévku z citrónového listí a čínským zelím  
A jíst ji hůlkami.  
Chtěl bych se dívat, jak se usmíváš  
Když mi to všechno padá z rukou  
A když mi podáš tu obyčejnou vidličku.  
Chtěl bych sedět u tebe a poslouchat  
Jak se snažíš přeložit mi všechno  
Co říkají tví známí  
Nebo ta směšná paní  
Co mňouká na obrazovce.  
Chtěl bych se s tebou dívat  
Na ty podivné stavby  
Které při procházce s tebou  
Jsou tak úplně normální.  
Chtěl bych potkávat tvé divné známé  
Kterým vysvětluješ, kým vlastně jsem  
A o té divné zemi v Evropě

Chtěl bych rozumět jenom některým slovům  
A hloupě se usmívat při blaženém vědomí  
Že mi to všechno stejně jednou přeložíš.  
Chtěl bych se znovu naučit jezdit na kole  
A mluvit jazykem, kterému rozumíš  
Abychom mohli spolu rozmlouvat  
Našimi ústy.  
Chtěl bych se dívat na ty snímky  
A na obrázky, na nichž jsi byla ještě dítě  
A hned po nich na ty, kdy dospělost políbí tě.  
Chtěl bych poznat tvou rodinu  
Koupit vodku a nějakou květinu  
To všechno pro tvé rodiče  
A poslouchat o tom,  
Že všude na světě to slovo máma  
Zní skoro stejně, když je tu s náma.  
Chtěl bych se cítit zase jak v pubertě  
A říkat ti, že je to poprvé v mém životě  
Chtěl bych se na tebe hloupě usmívat  
A dívat se jak budeš se do naha vysvlékat  
A stydět se svléknout se před tebou  
A pak rychle utíkat pod deku  
Pokud tam nějaké máte  
Chtěl bych se na tebe dívat, když usínáš  
A když z tebe budou vycházet všechny lidské pachy.  
Chtěl bych pít a náhle tě vypít.

Zoja: *(Poslouchá a po nějaké chvíli začíná propadat emocím, vzlykat, obracet se s pýchou na lidi v okolí, trochu s pocitem lítosti, utiňuje diváky sedící kolem, trochu se i chlubí a tak dále...)* Ano, ano. A tohle mi nikdy neřekl... Prosím vás, utište se. Vždyť jsme přece v divadle. On byl vždycky takový tichý... Můj muž, je to můj manžel! Žijeme spolu. Tak se prosím vás chovejte slušně. Copak si ta paní myslí, že mu to pomáhá?! Neumí se chovat. Aničko, dej mi kapesník. Děkuji. Tolik let, tolik let... A vidíte. Já jsem to věděla, věděla... Takový citlivý. Škoda mluvit, já na to nejsem, aaa... A víte paní, že to psal tak tiše a tajně, nikdo o tom nevěděl... U sebe v pokoji, na okrajích novin...

Čuču: *(Anně.)* Já už musím.

Anna: Proč tak vzdycháš?

Čuču: Je to krásný. Úplně mě to dojalo... *(Krátká pauza.)* Omlouvám se na chvílku...*(Začíná se prodírat přes ostatní diváky z řady ven.)*

Anna: *(Zadrží jej.)* Ty jsi něco pil?!

Čuču: Ne, přísahám! Jenom si ta polívka hledá cestu ven.

Zoja: Hm, hm!

Anna: Ticho!

Čuču: Aničko, ale já už opravdu musím...

Anna: Sedni!

Čuču: Nemůžu...

Anna: Vrať se!!!

*Čuču se pozvrací. Všeobecné pobouření. Rozzlobená Zoja popadne Annu za ruku a odchází s ní ze sálu.*

Zoja: To je už trochu moc! Ježíši! Na takovém místě. A v takové chvíli! Odcházíme. A nepustím tě. Už ti to musím říct otevřeně. Slíbila jsem ti to, ale nepustím tě. Nesouhlasím. A tohleto mu nikdy neodpustím. Odcházíme! (*Divákům v okolí.*) To je úplně cizí člověk. My s ním nemáme nic společného. Já ho neznám. Do kostela nechodí. Taková ostuda!

### Devátá scéna

*Taneční zábava, diskotéka nebo něco takového. Je jedenáct hodin večer, je slyšet hudba, herečka s velkým nasazením zpívá úvodní píseň o bílé myši. Někde na boku tančí pár, Při každém obratu pánovy ruce sklouzávají na dámské pozadí a jsou pokaždé pečlivě přesouvány na příslušná místa. Na pravé straně se opírá o stěnu Olo, proti němu stojí Anna a Čuču. Čuču je lehce opilý.*

Čuču: Co je novýho? Všechno je v pořádku?

Anna: Teď o tom nechci mluvit.

Čuču: Byla to prostě taková nešťastná náhoda...

Anna: Teď o tom nechci mluvit.

Čuču: Já se omlouvám... (*Krátká pauza.*) A co jinak?...

Anna: Jen pij, jen si dej. Třeba přijdeš na něco lepšího. Na nějaký nápad? Co se ti teď asi honí hlavou?

Čuču: Ani, to ta polívka...

Anna: A tehdy u nás v pokoji se ti taky zdálo o nějaké polívce?!

Čuču: To ne, velmi dobře...

Anna: Musel jsi zrovna teď?! To mám těch problémů málo?

Čuču: Omlouvám se...

- Anna: Doma máme totální brajgl. Máma leží na pohovce, všude je špína. Ona se taky nemyje. Ale oběd máme každý den. Ona ho sice nejí, ale uvaří. Dvacet let dělá ty obědy. I kdyby měla chcípnout, tak ve dvě odpoledne hodí na stůl brambory. A viděl jsi, co mně on dává, abych to poslala té Číňance?! Co všechno jí musím překládat? A dvacet let seděl na křesle před televizorem. Dvacet let!
- Čuču: Každý má právo na lásku.
- Anna: Ale ne on!
- Čuču: Nikdy nic neměl.
- Anna: A co já?! A co máma?! Když nemáš rád bramborovou kaši, tak se s ní nežeň!
- Čuču: Vždycky jsi ho bránila.
- Anna: Jsou dvě cesty, jak se dají zpracovat brambory. Ta jedna je: uvařit je v kuchyni. Ta druhá? Zpracovat je na biologický odpad u televize.
- Čuču: Uvidíš, že všechno bude zase dobrý.
- Anna: *(Krátká pauza.)* Miluju tě.
- Čuču: *(Krátká pauza.)* Nemusíš se přemáhat.
- Anna: On tam chce jet znova. Za „bratrem“. Ptal se, jestli pojedu s ním. Strýček mi tam možná pomůže zařídit studia. Co si o tom myslíš?
- Čuču: Nevím... Nadlouho?
- Anna: A co když navždycky?
- Čuču: Mám problémy v práci...
- Anna: *(Krátká pauza.)* Miluju tě.
- Čuču: *(Krátká pauza.)* Já vím.
- Anna: A ty mě miluješ?
- Čuču: Láska, to je proces... Na takovou otázku není možné dát odpověď.

*Anna od něho odejde o několik kroků. Všechny postavy na jevišti mimo Čuča začnou sborově číst texty SMS. (Jejich texty jsou napsány níže, všechny postavy je však říkají najednou.) Nevyslovují háčky a čárky. Čuču zůstává stát na svém místě a je stále více opilý. V určitém momentu se „probudí“ a sborovou řeč přeruší.*

První postava: Něžně vsouvám svou dlaň pod tvou halenku, dotýkám se tvých ňader, tvoje bradavky tvrdnou. Pomaloučku stahuji tvoje kalhotky. Hezky voníš. Cítím teplo tvého těla a tlukot tvého srdce. Máš nádhernou šterbinku, chceš abych ji

políbil? Pokud chceš pokračovat, napiš okamžitě. Cena za tuto službu je 30 Kč včetně DPH. (Text opakuje.)

Druhá postava: (Zároveň s první postavou) Roztahuji tvé nohy, hezky voníš, cítím teplo tvého těla. Máš nádhernou mušličku. Něžně líbám tvé nohy, líbám tvou kundičku, pomaloučku se přesouvám trochu výš, vkládám tam jazyk, tvá štěrbinka je úžasně vlhká. Vypadáš nádherně. Chceš abych tam vsunul ještě něco jiného? (Může text opakovat.)

Třetí postava: (Zároveň s ostatními.) Rozpínám si svou sukénku, stahuji si kalhotky, zůstaly mi na kotnících. Můžeš mě pomazlit. Líbí se ti to? Dávej pozor, nebo dostaneme smyk. Vytahuji tvou páku, přidej plyn, ty můj rozpálený býku, využij těch svých dvě stě koní, ráda se rozjedu. Rozjedeme to ještě víc? (Může opakovat.)

Čtvrtá postava: (Zároveň s ostatními.) Ach, bolí mě to, máš ho opravdu velkého, cítím ho skoro až v žaludku. Ty mě roztrháš. Jen řež, přeřízni mě, přeřízni mě naostro. Chci být ušukaná až k smrti. Uhoď mě. Dobře, ano, děláš to dobře. Máš rád, když je to natvrdo. Pokud chceš pokračovat, napiš okamžitě. Cena za tuto službu je 30 Kč včetně DPH. (Může text opakovat.)

Pátá postava: (Zároveň s ostatními.) Teď vlož svou ruku do mých kalhotek, a pohlad' mi prstem mou kundičku, musíš ji chvilku mazlit, je to moc příjemné... a teď mi dej do mé kundičky dva prsty. Jsem celá mokrá, mám vlhko mezi nohama, teču. (Může opakovat.)

*Na určité znamení všechny postavy řeknou sborově.*

Všichni: Chceš pokračovat? Napiš okamžitě! Cena za tuto službu je třicet korun včetně DPH.

Čuču: Ticho!!! Chceš pokračovat? Napiš ihned! Cena za tuto službu je třicet korun včetně DPH!

*Všechny postavy se vrátí zpátky do situace, v níž jsme je zastihli před sborovou scénou. Jsou už čtyři hodiny v noci. Na pravé straně scény stojí daleko od sebe Olo a Anna, naproti nim Čuču se s obtížemi opírá o stěnu, je už velmi opilý.*

Olo: Je mi trochu zima.

Anna: Ochladilo se.

Olo: Ale obloha je jasná. Svítí hvězdy.

Anna: (O Čučovi.) Co je to za vola!

Olo: Moc hezky. (Pauza.) Za totáče nám táta pravidelně posílal balíčky ze západního Německa. Jednou před vánocemi jsme dostali balík a v něm deset kilogramů pomerančů. Matka pak střelila dvě kila švagrové...

Anna: Už jsi někdy jedl kebab?

Olo: A proč? Proč se na to ptáš?

Anna: Jenom tak... No a?...

Olo: No a tak jdu s těmi pomeranči a potkám Čuča na dvorku. No tak jsem mu jeden dal – byla to přece klika mít tátu na západě. Jenomže švagrová pak volala mámě, že něco do těch dvou kil chybí a tak jsem musel jít s mámou k Čučovi a ten pomeranč mu vzít. A ještě si jeho teta musela něco vyslechnout o Čučově výchově. Zkrátka taková výchovná lekce.

Anna: To není špatné.

Olo: Čuču ti už o tom určitě říkal.

Anna: Ne, nikdy.

Olo: My jsme o tom už pak taky nikdy nemluvili.

Čuču: *(Náhle se probudí.)* Já se asi poblíju.

Olo: Miluješ ho?

Anna: Neser mě!

Olo: Možná, že mu ta polévka opravdu ublížila. Pořád mu sedí v žaludku...

Anna: Co je to za debila.

Olo: To je ten nejsvráznější člověk, kterého jsem kdy v životě poznal. Možná, že se mu v životě dost věcí nepovedlo, ale vždycky jsem se na něho mohl spolehnout.

Anna: Mám ho ráda.

Olo: Nikdy jsem se v něm nezklamal.

Anna: Ano.

Olo: Je to slušný kluk.

Anna: *(Krátká pauza.)* Můj děda žil taky v západním Německu. Pak umřel a rodiče jeli pro jeho tělo. Bylo to dost složité, zrovna se zhroutil komunismus a všechno bylo astronomicky drahé. No a ještě západní Německo... A tak si máma usmyslela, že dědečka pochováme u nás. Protože „taková byla jeho poslední vůle“, jako kdyby záleželo na tom, kde ho červi sežerou. Za 200 marek koupili schránku na zavazadla na střechu – prostě takovou truhlu, dědečka tam zabalili a hurá domů. Otec málem dostal infarkt, když procházeli hraniční kontrolou. Všechno v autě bylo zacpané věcmi našeho dědečka.

Celníkům se v tom nechtělo hrabat, a tak je pustili. Když se dostali za hranice, táta do sebe v prvním baru hodil několik panáků, kterými zapil prášky. Matka si dala oběd. Ona přece musí vždycky ve dvě obědvat. To je taková její zásada. No, a když se vrátili na parkoviště, tak zjistili, že jim to auto někdo ukradnul.

Olo: To není špatné.

Anna: Zanedlouho potom zkrachoval podnik, ve kterém pracoval táta a žádnou jinou práci už nikdy nenašel. Máma mu až dodneška vyčítá, o kolik věcí jsme v tom autě přišli.

Olo: To by mě moc zajímalo, co na to řekli to zloději. Auto přecpané věcmi a na střeše mrtvola.

Anna: Tak to tehdy chodilo. *(Krátká pauza.)* Pojedeš se mnou? *(Krátká pauza.)* Otec chce odjet, má tam tu svoji Čiňanku. Dokonce se začal učit cizí jazyky. Ptal se, jestli s ním pojedou.

Olo: *(Krátká pauza.)* Čuču je úplně mimo.

Anna: Vždycky je úplně mimo.

Olo: Musíme dát pozor, aby nám nikdo neukradnul auto. Navíc s Čučem v kufru.

Anna: A proč neřídil on? Vždyť nakonec ten řidičák udělal, nebo ne?

Olo: Udělal.

Anna: Ano? A to byl zas opilý?

Olo: *(Krátká pauza.)* Ano. Měl už vypito a nechtěl řídit.

Anna: Takže řídit budeš ty, protože on už přece nevystřízlíví.

Olo: Ano, já budu řídit. *(Krátká pauza.)* Líbilo by se ti to? Zastavíme se někde na cestě...

### Desátá scéna

*Byt tety Terezy. Tereza a Zoja.*

Zoja: Jak se máš, Terezko?

Tereza: Zmizela. Už mě nechtěla.

Zoja: Ale vybrala si tebe.

Tereza: Už je tepleji, sluníčko začalo hřát a všechno se rozmazalo. Trávník je zničený.

Zoja: Přinesla jsem ti oběd.



Tereza: Aspoň by bylo něco pro kočky.

Zoja: Kuřecí prsní řízky. S bramborami. Posypala jsem je koprem.

Tereza: Jenomže kočky se ztratily. Hledala jsem je. Strašně na ten svatý obrázek mňoukaly. Je to tak? Lidi je začali odhánět. A tak mi zůstala jenom šedivá skvrna.

Zoja: A přinesla jsem taky pomeranče.

Tereza: Kdo ví, možná je ukamenovali?

Zoja: Byly výstavní. Honza je měl moc rád.

Tereza: *(Krátká pauza.)* Nějaký Žid chce zpátky ten barák. Tak jen ať se pase na mé krvi. Celý život jsem to tu hlídala. A omítka se tu sype na hlavu. Každý rok jsem tu malovala.

Zoja: S Honzou jsme na byt čekali čtrnáct let.

Tereza: Žid. Dům, ve kterém se zjevila Matka Boží.

Zoja: Museli jsme se vzít, protože svobodným byty nedávali. Aničku jsem porodila na M3. Honza moc chtěl. Máš tu vysoké nájemné?

Tereza: To neplatím. Židovi platit nebudu.

Zoja: My máme vysoké. Celá Honzova renta šla vždycky na činži. Celých dvacet let.

Tereza: Za komunistů bylo všechno společné.

Zoja: Museli jsme zaplatit zálohu. Honza musel prodat farmu po rodičích.

Tereza: Všechno bylo na lístky a stačilo. Ať mi někdo řekne, že se nestarali o lidi. To, co nikomu nepatřilo, to rozdali. Lidem. Byli to ničemové, ale o lidi se starali. A platit se za nic nemuselo, jenom za proud a a to jenom pár grošů, protože měřič byl pokažený. Třicet let tu člověk bydlel a teď si tu přijde takový nějaký a vykřikuje, že je to jeho.

Zoja: Dali ti nějaké náhradní bydlení? V osobním vlastnictví?

Tereza: Raději chcípnu a nikam nepůjdu. Ještě si tu přihlásím toho mladého. Žid. Jak to, že je to jeho, když ti, co tu kdysi byli, už dávno nejsou?

Zoja: Museli jsme to koupit. Honza chtěl, abychom měli byt v osobním vlastnictví.

Tereza: Na chodbě je smrad, prohánějí se tam potkani. Chce to tu zabrat a na opravy nemá. Nemůžu ho ani cítit. Nebyl tu ani minutu a já jsem tu bydlela celý život.

Zoja: Tak to chodí.

Tereza: To jo.

Zoja: (*Pauza.*) Je tu takové ticho, až mi to jde na nervy. Zapnu televizi.

Tereza: Raději ne.

Zoja: (*Krátká pauza.*) Čuču je doma? Dlouho jsem ho neviděla. K nám nechodí, Honza ho má rád.

Tereza: Odjel. Práci má někde na nějakých křižovatkách. Už se tu neukazuje. Co je to za práci? Dělá samé hlouposti. Přestrojuje se a dělá ze sebe blbce. Kdo to kdy viděl?! Dospělý člověk!

Zoja: Je to tak. Lidi se dívají...

Tereza: Ach jo. Měl by si najít něco normálního a ne ze sebe dělat šaška! Píše dopisy do časopisů, a pak si na ně sám odpovídá. Četla jsem to, ale až jsem se bála na to podívat. Modlila jsem se, aby ho vyhodili nebo něco takového, protože mi dělал před sousedama ostudu.

Zoja: Kdo to kdy viděl!

Tereza: Kdo to kdy viděl!

Zoja: Vydělává si dobře?

Tereza: Takové hlouposti.

Zoja: Šetří si?

Tereza: Za den si vydělá polovinu mého důchodu.

Zoja: A ani se při tom moc nenadře.

Tereza: Za dopis šest stovek a za dopis s odpovědí devět.

Zoja: Ale přece!

Tereza: Člověk si celý život ničil zdraví, ruce mám k nepoužití, a on ze sebe dělá šaška.

Zoja: Jak to?!

Tereza: Začal platit za elektřinu.

Zoja: Honza ho měl vždycky rád.

Tereza: Nebydlí tu a za proud platí.

Zoja: Člověk si na sebe dával pozor celý život, nechtěl ze sebe dělat blázna, dbal o své dobré jméno. Kdo ovšem tohle kdy viděl?!

Tereza: Jak to?!

Zoja: Nepojede.

Tereza: *(Krátká pauza.)* Zojko, máš televizi? Nějakou novou?

Zoja: Barevnou. Honza ji koupil.

Tereza: A to víš, Zoji, že teď mají takovou technologii, že oni tě taky vidí?

Zoja: *(Krátká pauza.)* To je pro mě novinka. Jedenáct let jsem čekala na telefon. Ale obešla jsem si to, vyprosila. Honza měl radost. Jak někdo může být bez telefonu?

Tereza: Já už nikomu nevolám.

Zoja: A proč taky?

Tereza: Komu?

Zoja: Komu?

Tereza: *(Krátká pauza.)* Tak jako vidíš ty je, tak oni vidí tebe. Ale ty máš starší televizor, tak to asi ještě tak nefunguje. To jsou teď ty nové hlouposti. Dříve to lidi nepotřebovali a všude byl klid.

Zoja: Hezké to bylo. Lidé žili více spolu.

Tereza: Já se na to nikdy nedívám, jenom, když jsem sama. Protože proč oni mají vědět, o čem si povídáme? Vědí všechno, ještě mi vezmou důchod.

Zoja: Honza má důchod hrozně malý.

Tereza: Dávej pozor, Zojko. Já tu televizi zakrývám dekou, když se převlékám. A oni nás vidí, i když je ten televizor vypnutý? *(Krátká pauza.)* Musíme na sebe dávat pozor. Nepojede. *(Krátká pauza.)* A v rádiu to taky tak funguje? Nevíš o tom něco?

Zoja: V rádiu asi ne, tam se jenom mluví... Honza ho má pořád puštěné...

Tereza: Pro každý případ se obracím ke stěně. Co se mají na mě co koukat. Musíme na sebe dávat pozor. Nepojede. *(Pauza.)* Víš, Zojko, já jsem nikdy v životě žádného chlapa neměla. Ale nelituju.

Zoja: Musíme na sebe dávat pozor.

Tereza: A je mi tak dobře. Zvykla jsem si, nic mě nezajímá. Ostatně, to je u nás taková rodinná...

Zoja: Teď už je na to pozdě.

Tereza: Kdo to kdy viděl.

Zoja: Nepojede.

Tereza: No ovšem. *(Krátká pauza.)* A ty ničeho nelituješ?

Zoja: *(Krátká pauza.)* Jak to? Kdo to kdy viděl?

Tereza: Nepojede.

Zoja: No právě.

Tereza: Jak si kdo ustele, tak si lehne.

Zoja: Špinavé prádlo se má prát doma.

Tereza: No právě.

Zoja: Já už půjdu.

Tereza: Pozdravuj...

Zoja: *(Krátká pauza.)* Pozdravím.

### Jedenáctá scéna

*Anna a Čuču. V pronajatém pokoji.*

Čuču: Jak se máš?

Anna: Dobře. Máš to tu hezké...

Čuču: Ještě to vylepším. Bude tu krb a velká postel z dubového dřeva.

Anna: A proč? Určitě to tu není drahé.

Čuču: Velmi levné. *(Pauza.)* Jak je?

Anna: Hmm... *(Pauza.)* A co děláš teď?

Čuču: Dělám medvěda tady na chodníku.

Anna: Medvěda?

Čuču: To je dobrej flek, môžu se se mnou fotit nebo si mě objednat na nějakou akci. Dobře platěj.

*Čuču se převléká do kostýmu bílého medvěda.*

Anna: Jsi legrační... Udělej medvěda.

Čuču: Mrrr...

Anna: A na tom chodníku taky děláš hrozné grimasy?

Čuču: Taky.

Anna: Ale přes ten kostým to přece nemůže být vidět.

Čuču\_ To ne.

Anna: Jsi legrační.

Čuču: Tetička se úplně zhroutila...

Anna: Máma taky. Táta chce pořád odjet...

Čuču: A ty?

Anna: Nevím...

Čuču: Každý má právo na lásku.

Anna: Může být.

Čuču: *(Krátká pauza.)* Přestěhuj se ke mně. Budeme tu bydlet spolu, najdu si lepší místo i práci. Budu vařit.

Anna: Nemůžu. Studuju.

Čuču: Tady můžeš taky studovat, já taky začnu. Ráno budu stát na chodníku a večer budu chodit do školy. A v noci budu tvým plyšákem. Vlastně se ani nebudu muset převlékat.

Anna: Nemůžu.

Čuču: Budeš si mě držet ve svém pokoji jako svého domácího mazlíčka – nebudu tu dělat loužičky ani nebudu trhat postele budu jíst zbytky ze stolu a venčit se budu sám. Můžeš se mnou spát a držet si mě pod paží, která ani nemusí být oholená. Budu ti nosit domů med a kachny, které ulovím v supermarketu. A kolem mě budou běhat malí medvídkové.

Anna: To není tak jednoduché.

Čuču: Proč?

Anna: Protože ne.

Čuču: *(Krátká pauza.)* Půjdu do lesa a divoká zvířata mě tam rozsápají. To by chtěla? Zakrvácený kožich a pracky... Už nebude bílý medvídek. Na chodníku.

Anna: Už musím letět, ujede mi vlak.

Čuču: Nikam neleť, raději běž pěšky. Budu sledovat tvé stopy na sněhu.

Anna: Je léto, v létě přece nikdy nesněží.

Čuču: *(Krátká pauza.)* Jestli chceš, tak jenom pro tebe zařídím, aby sněžilo.

Anna: Je léto... *(Čuču spouští mechanismus pomocí kterého na scénu padá sníh z papíru.)* Jak jsi to udělal? *(Krátká pauza.)* Jak jsi to udělal? *(Krátká pauza.)* Jsi opravdovým polárním medvědem.

Čuču: A ty jsi princezna z pohádky. Zůstaň se mnou.

Anna: Nemůžu.

Čuču: A to víš, že vztahy na dálku nemají žádnou šanci?

Anna: Vím. Tak ahoj.

Čuču: Nikdo tě nikdy nebude tak milovat, jako já.

Anna: Já vím.

Čuču: Tak ahoj. Miluju tě.

*Anna odchází, Čuču odklízí sníh ze scény.*

Čuču: Je léto. V létě přece nikdy nesněží.

### **Dvanáctá scéna**

*Diskotéka, taneční zábava v 11 hodin večer. Je slyšet hudbu, herečka s velkým nasazením zpívá píseň o bílé myšce. Na boku scény tančí pár, při každé otočce pánovy ruce sjíždějí na ženin zadek, ta jeho ruce vždycky důsledně vrací na svá záda. Na druhé straně scény stojí před tanečním sálem Olo a Čuču. Čuču je převlečený za policistu.*

Čuču: Dostal jsem flastr u soudu. Jízda pod vlivem.

Olo: Moc jsi toho nevyopil...

Čuču: Dostávají za to nějaké body nebo prémie na konci roku. Mám vždycky takový pocit, jako by mi spadla na hlavu cihla v dřevěném kostele...

Olo: Jednou se to všechno změní... Uvidíš.

Čuču: Už tomu nevěřím...

Olo: *(Pauza.)* Zapálíš si se mnou?

Čuču: Dej jsem jednu.

Olo: Nikdy jsi nekouřil.

Čuču: Ty taky ne.

*Stojí a kouří. Dívají se na sebe. Velmi dlouhá pauza.*

Olo: Už mi končí. Musím letět.

Čuču: Budu mít teď výstup.

Olo: Nějakou scénku?

Čuču: Umělecké vystoupení ve stylu „Crime Story“. Skočím tu do sálu *(Ukazuje do publika.)* a křičím něco jako „na zem, kurva, na zem, jste obklíčeni“ a tak dále. Pak je potlesk a podobné blbosti a nakonec mi vedoucí akce vysvětluje, že je to omyl a že opravdoví bandité jsou na druhé straně. *(Ukazuje ve směru na jeviště.)*

Olo: Na tom parketu tam těm vyžraným *(Ukazuje na stranu tanečního sálu.)*

Čuču: Nevím, asi na tom, kde asi? *(Přemýšlí o směru, kde by měl svou akci podniknout.)*

Olo: A není to úplně někde jinde? *(Přemýšlí o směru, kam by se měl Čuču vydat.)* Sám nevím... *(Krátká pauza.)* Lehká práce...

Čuču: Pořád lepší, než dělat medvěda a nemusíš v masce dělat nadšeného. Občas dostanu i tuzéra.

Olo: Ale je to trochu nebezpečné...

Čuču: Proč?..

Olo: To já nevím, ale co když tam opravdu sedí nějakí gangsteři? Jednou jsem viděl, jak frajer mlátil toho druhého přes kolena plynovou trubicou.

Čuču: Kterej? Ten tlustej?

Olo: Proč zrovna tlustý?

- Čuču: Oni mají vždycky v hlavě nasráno. Malej, tlustej, s holou hlavou. Konečně, když jsem jednou skočil do sálu, tak pár chlápků vyskákalo ven oknem.
- Olo: Proč oknem?
- Čuču: Prostě oknem. Evidentně to byli opravdoví gangsteři. Jenom jeden tlustej to nestihl, protože se do toho okna nevešel... Když se dozvěděl, že je to jenom takový žertík, tak jsem si myslel, že mě zabije...
- Olo: To je dobrý...
- Čuču: Se mnou je to vždycky tak, víš, vždycky se mi něco stane...
- Olo: Nepřeháněj. I když jsem slyšel, že to místo tady není zrovna bezpečné. Ostatně tam ten chlápek taky vypadá dost výrazně.
- Čuču: Kterej? Ten vedle toho tlustýho?
- Olo: Jo. Tak se tam nedívej.
- Čuču: Asi se nasral. Ještě mě zastřelí.
- Olo: Nepřeháněj. To je jenom nějaký čurák. Takoví tak hrozní nejsou, jenom tak vypadají.
- Čuču: Sakra, jak to mám vědět... Zatracená práce... *(Pauza.)* Nepotkal jsi v poslední době Anku?
- Olo: *(Pauza.)* Musím už letět. Ne příliš často. A ty?
- Čuču: Ano, ano... Jenom pořád ty stálé cesty. A její táta už odjel?
- Olo: Ne, ještě ne.
- Čuču: A jak se vlastně máš?
- Olo: Dobře.
- Čuču: Utíká to...
- Olo: Taky na to myslím, jestli bych neměl někam vypadnout... Někam odjet...
- Čuču: Třeba by to nebylo špatný...
- Olo: Nevím.
- Čuču: Nevím. Naval ještě jedno cigáro.

*Stojí, kouří, dívají se na sebe. Velmi dlouhá pauza. Cigarety uhasínají.*



Čuču: Tak ahoj.

Olo: Čau.

Čuču: Čau. *(Krátká pauza.)* Tak zase někdy.

*Olo odchází. Čuču vyskakuje s pistolí v ruce před publikum.*

Čuču: Lehnout, kurva, lehnout. Jste obklíčení, nemáte žádnou šanci. Vzdejte se, už je, kurva, po vás...

*Ozývá se hlasitý výstřel. Čuču padá mrtvý k zemi. Herečka přestane zpívat „Bílou myšku“, pár přestane tančit, přichází k ležícímu tělu. Světla zhasínají, aplaus a výkřiky bravo, obecenstvo i herci se vracejí domů.*

**K O N E C**